

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 40:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af en flygtninge- og indvandrerkommission. Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl. (Fremsat 20/12 91).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Engell):

Indvandrer- og flygtningespørgsmål er blandt de vigtigste politiske problemstillinger i vor tid, både under en national og under en international synsvinkel; heri er jeg fuldstændig enig med forslagsstillerne. Det gælder f.eks. spørgsmålet om, hvilke og hvor mange udlændinge vi skal modtage her i landet i kraft af reglerne om asyl eller om familiesammenføring, og det gælder også den indsats, som Danmark yder og bør yde i udlandet for på internationalt plan at søge at forhindre eller afhjælpe de situationer, som får mennesker til at forlade deres hjemland for at søge en ofte uvis fremtid i et fremmed land.

Det nationale og det internationale aspekt er navnlig i udlændingespørgsmål tæt sammenkædet. Danmark er ikke en ø, og vi kan ikke alene ved en national indsats løse de stadig større og også stadig mere komplekse udlændingespørgsmål, der er en følge ikke mindst af den internationale udvikling. Det er netop vigtigheden af disse spørgsmål og deres aktualitet, der har gjort, at hele denne debat i de senere år har indtaget en langt mere fremtrædende plads i Tinget og i den øvrige offentlige debat.

Den 27. november sidste år drøftede vi i Folketinget den redegørelse, jeg på regeringens vegne havde afgivet den 12. november om udlændingepolitikken, og vi havde kort efter en forespørgselsdebat om forebyggelse af racisme, og disse debatter og den stærke interesse, der er i offentligheden i øvrigt for disse spørgsmål, har efter min opfattelse vist, at der er et behov for og et ønske om hurtige og passende initiativer på disse områder. Det er behov og ønsker, som regeringen har søgt at imødekomme ved at have påtaget sig inden den 1. april 1992 at fremsætte forslag til en samlet indvandrerpolitik, som skal beskrive den brede vifte af spørgsmål og problemstillinger, området na-

tionalt og internationalt medfører, og herudover indeholde både en analyse af disse spørgsmål og forslag til forbedringer.

Endvidere arbejder vi i Justitsministeriet med et forslag, som regeringen også forventer at kunne fremsætte inden den 1. april i år. Dette lovforslag skal indeholde de nødvendige justeringer i udlændingeloven, der er påkrævet for at bringe den til at fungere optimalt, således som jeg i min redegørelse fra november 1991 om udlændingepolitikken netop påpegede behovet for.

Så man kan sige, at der her i foråret bliver rig lejlighed til, at vi på grundlag af disse to forslag indgående kan debattere den danske indvandrerpolitik. Jeg tror, at hvis man tager disse initiativer i betragtning, vil det være forkert, at regeringen nedsætter en kommission til at overveje flygtninge- og indvandrerspørgsmålene, for så vil medlemmerne komme i den særpregede og også utilfredsstillende situation at skulle overveje løsningen af spørgsmål, som samtidig er til debat og afgørelse i Folketinget.

Derfor kan vi fra regeringens side ikke støtte forslaget om nedsættelse af en flygtninge- og indvandrerkommission. Som nævnt vil vi her i Tinget i løbet af få måneder få lejlighed til udførligt at drøfte de forslag, der udarbejdes til en samlet politik på området og til ændringer af lovens bestemmelser, og derfor mener jeg, at vi bør afvente den debat og se, om det ikke skulle vise sig muligt for Tinget at løse de indvandrerspørgsmål, der har optaget debatten i så lang tid.

Lise Hækkerup (S):

Hver gang en debat som den, vi har i dag, rejses, håber jeg, at den på en eller anden måde bidrager til at imødegå den racisme og det fremmedhad, som vi er vidner til i Europa, og af den grund hilser jeg det velkomment, at Kristeligt Folkeparti i dag har taget dette initiativ.

Jeg behøver vel næppe at forklare Tinget, at Socialdemokratiets drøm er, at ingen behøver at flygte fra deres hjemegn. Det er desværre utopi, og derfor må jeg konstatere, at intet land hidtil har kunnet løse flygtningeproblemerne, der er et område, det er overordentlig vanskeligt at lovgive for – ud fra den kendsgerning, at der ikke er noget endegyldigt facit.

[Lise Hækkerup]

Det er vidt forskellige situationer, man flygter fra. Hvor man tidligere flygtede fra de kommunistiske regimer af politiske grunde, er det i dag sult og nød, som er årsagen. Et ganske enkelt og aktuelt eksempel er Albanien. Flygtningesituationer kan karakteriseres ved, at de altid er unikke, så det er næsten fuldstændig umuligt at generalisere, men én ting er fælles for alle flygtninge, nemlig at ingen er flygtet af lyst. Hvis man derfor lovgiver om flygtningeproblematikken, skal man være yderst varsom med at tro, at den hellige grav er vel forvaret, for når den enkelte flygtningesituation er så kompleks, kan det være ganske svært, og det kan let føre til en falsk tryghed med lovgivning på området.

For Socialdemokratiet er det væsentligt at tilstræbe, at flygtninge bliver i deres egen region, og det rejser et nyt problem, nemlig det økonomiske. Da det hovedsagelig er de fattige lande, man flygter fra, er det en opgave for os rige lande at yde økonomisk støtte, så målet kan opfyldes. Hvis det lykkes, får det enkelte land færre asylansøgere, således at vi kan modtage flere kvoteflygtninge. Vi mener, der skal skabes internationale regler for, hvad der skal gælde for modtagelse af asylansøgere, og at det er en oplagt opgave for FN.

Et andet problem, som melder sig i denne forbindelse, er spørgsmålet om repatriering, og her er vi villige til at sætte helt anderledes midler af. I den forbindelse vil jeg gerne rykke regeringen for en rimelig ordning for de chilenske flygtninge. Det er mennesker, der som bekendt har boet her i 10-15 år, og hvis de skal have en rimelig chance for at kunne etablere sig og klare sig i deres hjemland, er det altså ikke nok at udstyre dem med en enkeltbillet til Chile.

Det er helt bevidst, at jeg i denne ordførertale har undladt at komme ind på begrebet indvandrere. Jeg forstår ikke helt, hvorfor forslagsstillerne blander de to kategorier sammen, men hvis kommissionen ender med at blive en realitet, håber jeg ikke, den trænerer det arbejde med indvandrerspørgsmålet, der skal i gang, og som ministeren har lovet at komme med et oplæg til inden den 1. april i år, og det glædede mig, at ministeren havde det med i sin tale.

Til slut vil jeg sige, at vi vil se positivt på forslaget. Sammensætningen af kommissionen

er vi ikke helt enige i, vi vil godt se lidt nærmere på den, men vores principielle holdning er som sagt, at det er en international opgave, f.eks. for Danida.

Helge Adam Møller (KF):

Hver gang der er besøg i Folketinget af skoleklasser, husmoderforeninger, vælgerforeninger osv., bliver de vist rundt af en af folketingsbetjentene, og en af de ting, der efter min erfaring altid gør stor lykke, er, når de ser maleren Rasmus Larsens friser i vandrehallen. De fleste husker vel frisen med den store krukke, hvor folketingsbetjenten altid forklarer, at Rasmus Larsen mente, at når Folketinget ville trække en sag i langdrag, puttede vi den ned i den store syltekrukke ved hjælp af en kommission eller et udvalg, og så var den sag lukket de næste 5 eller 10 år. Det er også ganske rigtigt, at det kan ske sådan indimellem, men det var vel især dengang.

Jeg er helt sikker på, at dette forslag fra Kristeligt Folkeparti ikke lægger op til, at der er noget, der skal syltes; tværtimod er der nogle ting, der skal kulegraves. Det Konservative Folkepartis generelle holdning er, at kommissioner og udvalg ofte er nyttige, men at det må forudsætte, at Folketinget ikke samtidig er i gang med nøjagtig de samme drøftelser, eventuelt med lovgivning på området, for så mener jeg, at man stiller kommissionen i en uheldig og svær situation, og at man faktisk devaluerer det arbejde, som sideløbende foregår i Folketinget.

En anden mand sagde i sin tid: »Ingen over og ingen ved siden af Folketinget«. I øjeblikket er vi i fuld gang på de områder, som Kristeligt Folkeparti lægger op til med denne kommission, som skal udforme en helhedsorienteret indvandrer- og flygtningepolitik og udarbejde forslag til, hvilke initiativer Danmark bør tage internationalt. Justitsministeren nævnte i sin tale for 10 minutter siden den dagsorden, der blev vedtaget af 7 af Folketingets 8 partier, også Kristeligt Folkeparti, den 3. december sidste år, og som opfordrede regeringen til senest den 1. april 1992 – altså om 2½ måned – at fremsætte forslag til en samlet indvandrerpolitik, så det er regeringen blevet bedt om.

Samtidig havde vi drøftelsen den 27. november 1991 om en ny udlændingepolitik, hvor jeg

[Helge Adam Møller]

selv var ordfører. Også derfra ved vi, at regeringen i løbet af marts måned i år vil spille ud med et antal ændringer af den gældende politik. Så første punkt i Kristeligt Folkepartis forslag mener jeg er dækket af det arbejde, vi er i fuld gang med.

Det andet punkt, om det internationale samarbejde, er også i gang. Lad mig nævne EF, hvor vi siden oktober 1986 har haft halvårlige møder mellem de ansvarlige ministre, og hvor vi allerede har fået to konventioner, nemlig asylkonventionen og grænsekontrolkonventionen. Lad mig nævne arbejdet i FN, hvor de nordiske lande i 1986 på den 41. generalforsamling fremsatte et forslag til løsning af verdens flygtningeproblemer, frivillig repatriering, regional integration og genbosætning. Det har endnu ikke vundet flertal, men det er da min erfaring, fra jeg for to måneder siden var i FN, at der er tanker i gang om det og en øget forståelse for det. Jeg mener altså, at vi i øjeblikket er i gang med det, Kristeligt Folkeparti lægger op til, og i et øget omfang vil diskutere det i Folketinget. Derfor kan jeg ikke anbefale, at man nedsætter en kommission.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi kan i Venstre helt tilslutte os de bemærkninger, der kom fra ministeren. Dem er vi meget enige i, men der er også mange intentioner i forslagsstillerens bemærkninger, hvor vi bestemt også er meget enige i substansen, men vi synes måske bare ikke, at tidspunktet er inde til flere kommissioner. Det var faktisk også sådan, jeg opfattede Socialdemokratiets ordfører, fru Birte Weiss, i en af vore debatter i efteråret, nemlig at tiden ikke var til, at vi skulle have flere kommissioner. Tværtimod pålagde et flertal i Folketinget, herunder forslagsstillerne, i december 1991 regeringen at komme med en samlet plan.

Venstre mener, det er den, vi skal diskutere, og derfor mener vi ikke, at tiden er inde til flere kommissioner, hvorfor vi afviser forslaget.

Ebba Strange (SF):

Forslagsstillerne peger i deres bemærkninger på mange og meget relevante problemstillinger i forbindelse med de befolkningsbevægelser – sådan vil jeg kalde dem – der sker rundt om i verden, og i modsætning til fru Lise Hækkerup kan jeg godt forstå, at forslaget om-

fatter både flygtninge og immigranter, for der er også folk, som frivilligt ønsker at flytte fra det ene land til det andet for at ændre deres livsvilkår. Sådan er det, sådan har det altid været, og sådan vil det blive ved med at være i verden. Det, vi af og til kan læse om i de rapporter, som bliver offentliggjort, er, at det ser ud, som om der er en stigende tendens til, at folk ønsker at flytte fra fattigere dele af verden til rigere dele af verden, og det kan jeg såmænd ikke engang fortænke dem i, når jeg ser, hvordan de lever.

Når vi tager det i den helt store skala, er det udpræget problemer, som skal løses på internationalt plan, og det er blevet nævnt, at man arbejder med spørgsmålene både i EF og i FN. Når jeg ikke her vil afvise en kommission, er det, fordi jeg tror, vi alle sammen egentlig godt kunne have brug for en mere samlet oversigt over, hvordan problemerne egentlig ser ud, og derfor synes jeg, at sammensætningen af kommissionen er forkert, for jeg tror ikke, der skal sidde folketingsmedlemmer i sådan en kommission.

Jeg tror, at det, der er vigtigt, er at få de forskellige organisationer, nationale og internationale, og naturligvis regeringens embedsmænd til at sætte sig sammen og udveksle de informationer, de har hver især, og præsentere dem for politikerne, og så bliver det til syvende og sidst et politisk spørgsmål. Når regeringen i dag klart sagde nej til sådan en kommission, var det også en klar politisk afvisning, for regeringen har besluttet sig for, hvad den gerne vil på dette område, og derfor betragter den en kommission som en forsinkelse af det arbejde, den gerne vil i gang med. Det er klart, at en kommission kan bruges til det, men vi vil høre, hvad forslagsstillerne siger til regeringens hensigt.

Når det drejer sig om den aktuelle udlændingepolitik i Danmark, er SF såmænd heller ikke så meget i tvivl. Vi kan godt finde ud af, hvilke ændringer vi vil have af den gældende udlændingelov, men jeg forstår, at Kristeligt Folkepartis mening med dette forslag er lidt bredere end bare at komme med ændringer til den aktuelle udlændingelov.

På den baggrund vil SF i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt afvise et kommissionsarbejde, men som sagt vil vi med de korrektioner, jeg har nævnt, se positivt på forslaget.

Pia Kjærsgaard (FP):

På den ene side kan man sige, at det er udmærket, at Folketinget bruger stadig mere tid på at diskutere flygtninge- og indvandrer-spørgsmål – det er vi såmænd slet ikke kedede af i Fremskridtspartiet – men på den anden side kan jeg også – måske i modsætning til andre ordførere – klart sige, hvad vores stilling er til dette forslag: Vi siger nej til det. Jeg synes i hvert fald, det har været lidt svævende, om der skulle ende med at blive et flertal, men det må ordførerne selvfølgelig til sidst konkludere om der er.

Jeg håber, at de forslag, som justitsministeren har bebudet, må ende med, at der kommer en fornuftig løsning. Der er ingen tvivl om, at det er ulykkeligt at være flygtning, og at de midler, vi i øjeblikket bruger på udlændinge i Danmark, nok kunne gøre langt mere gavn derude, hvor behovet virkelig er. Ingen tvivl om, at det også er Fremskridtspartiets mening.

Vi ser som sagt frem til de initiativer, som ministeren har lovet os i alt for lang tid, må vi nok sige, men nu kommer de tilsyneladende. Lad os håbe, at de så er gode nok, og, hvis de er det, at der så bliver et flertal for dem.

Når det gælder initiativer til internationale løsninger, synes vi faktisk, at der er organer, som er bedre egnede til det end det danske Folketing, og vi mener fortsat, at de skal ligge dér.

Samtidig synes Fremskridtspartiet også, at vi i øjeblikket nedsætter den ene kommission efter den anden her i landet; det er dem, vi plejer at kalde syltekrucker, og vi mener ikke, at der er behov for endnu en kommission. Så også med den begrundelse skal jeg afvise forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Vi havde for ikke så længe siden en god debat i Folketinget om racisme, som CD var initiativtager til. Næsten hele Folketinget vedtog en dagsorden, hvorefter regeringen senest den 1. april 1992 skulle komme med et samlet udspil om indvandrerpolitikken. Derfor ser CD dette forslag om nedsættelse af en kommission som et forsinkende led, selv om vi naturligvis anerkender de gode intentioner, som Kristeligt Folkeparti har.

I CD kan vi altså ikke tilslutte os tanken om at nedsætte en kommission. Vi vil derimod ger-

ne endnu en gang opfordre regeringen til at indkalde til drøftelse af flygtninge- og indvandrerspørgsmålene.

Flere forslag er fremsat fra anden side, og derfor er tidspunktet inde til at få startet drøftelserne frem for at følge Kristeligt Folkepartis opfordring, der vil betyde, at vi igen skal vente, og at der ikke sker noget konkret inden for en overskuelig fremtid.

Elisabeth Arnold (RV):

Den gennem lang tid pågående indvandrer- og flygtningedebat har vist med al ønskelig tydelighed, at der mangler reelle oplysninger. Der er et stort behov for klargøring af den danske politik og for klargøring af målsætningerne og af midlerne.

Det var derfor med glæde, at Det Radikale Venstre også støttede det forslag om at få fremlagt nogle synspunkter fra regeringens side, som kom i forbindelse med racismedebatten før jul, og vi synes ærligt talt ikke – til trods for alle de gode intentioner, der foreligger fra Kristeligt Folkepartis side – at tiden er til at nedsætte denne kommission.

Det er helt oplagt, at der skal laves et udredningsarbejde med et grundigt udvalgsarbejde, men en kommission på nuværende tidspunkt vil formentlig betyde dobbeltarbejde. Den vil have svært ved at finde ud af, hvad det er, den skal lave, som ikke allerede bliver gjort andre steder, og det synes vi er dårlige arbejdsvilkår at give sådan en kommission.

Jeg er lidt enig med fru Ebba Strange, som sagde, at sammensætningen af kommissionen måske ikke var helt heldig, når man tænkte på, hvad det var for oplysninger, der skulle drages frem.

Jeg vil endvidere sige, at jeg synes, det ville være uheldigt, hvis kommissionen ikke skulle behandle spørgsmål om integration, for det hører netop med til en helhedsorienteret indvandrer- og flygtningepolitik. Dertil er også efter Det Radikale Venstres mening uløseligt knyttet spørgsmål om vor integrationspolitik, det vil sige, hvilke muligheder vi har for at integrere flygtninge og indvandrere, når de er ankommet til landet og har fået opholdstilladelse.

Det er alt sammen emner, som vil komme op i løbet af foråret. Der vil komme forslag fra regeringens side og fra anden side, og jeg synes

[Ellsabeth Arnold]

også, vi skal inddrage bemærkningerne og intentionerne i dette forslag i den kommende debat.

Vi kan ikke støtte, at den kommission, som beskrives her, bliver nedsat, men vi tager gerne synspunkterne med i vores almindelige debat om dette emne.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg mener, der er brug for noget her og nu. Der er f.eks. brug for, at vi får set på den lange behandlingstid, vi har for asylansøgninger. Det er noget af det, vi også sagde under debatten i efteråret: Lad os få en hurtigere ekspedition af disse sager. Vi regner med, at regeringen vil komme med noget mere konkret herom, og jeg synes, det er fint, hvis vi kan ordne det i løbet af foråret. Men jeg mener, at der er brug for noget mere langsigtet, hvor f.eks. hele den internationale vinkel, repatrieringsvinklen, kommer med ind, og dér tror jeg vi har brug for et egentligt kommissionsarbejde.

Jeg synes, det var en udmærket redegørelse med mange realoplysninger, vi i efteråret fik fra regeringen. Men jeg mener også, at den var alt for snæver; der manglede hele den forebyggende indsats. For jeg tror, at vi ved en rigtigere anvendelse af vores udviklingsbistand kan forebygge nogle af de massefolkevandringer, som flere har talt om. Vi har ikke for alvor fået kulegravet, hvordan vi på den rigtige måde fremmer en repatrieringspolitik.

Til Det Radikale Venstres ordfører kan jeg sige: Vi har fået en betænkning om integration. Vi havde overvejet at tage det med som en særlig pind, men så forelå der en betænkning.

Vi hører ofte formuleringen, at dette skal løses i international sammenhæng, og at vi må finde den rigtige repatrieringspolitik, men der er ikke nogen, der har undersøgt dette til bunds. Det er baggrunden for vores forslag, og jeg finder ikke, der er en modsætning i, at man løser nogle mere – hvad skal vi sige? – rimelig akutte problemer som at få sagsbehandlingstiden nedbragt, samtidig med at man ser på dette helt overordnede: Hvad er det, der er årsag til, at vi får flygtninge? Hvad kan vi især gøre? Jeg ved godt, at Danmark har taget et initiativ i FN i 1986. Hvad er der sket med det? Jeg mener, at SF's ordfører havde fanget noget af det, der er vores intention, nemlig en total kulegravning af problemet.

Jeg forstod også, at Socialdemokratiet havde nogle positive tanker, og dem må vi vurdere nærmere under udvalgsarbejdet, men jeg understreger, at det ikke er ment som nogen syltekrukke. Jeg mener heller ikke, der er modsætning i, at man løser nogle konkrete spørgsmål, som man er optaget af, og så tager det helt store vue. For der er flere af de ting, vi har påpeget i bemærkningerne, der bør undersøges, ting, som ikke har været dækket af det, regeringen har lagt frem.

Så til sidst med hensyn til kommissionens sammensætning. Det er klart, at det er noget, vi kan drøfte. Vi har lagt vægt på, at de frivillige organisationer er med. Jeg forstod, at kritikken gik på, at man havde folketingsmedlemmer med. Jeg må sige, at jeg sad selv i en kommission – det var Forsvarskommissionen – hvor vi havde politikere svarende til, om jeg så må sige, de relevante ministerier, det, som her er overført til frivillige organisationer. Det var min inspirationskilde til denne formulering, at vi dér faktisk havde en meget blandet kommission, og det viste sig – det har alle sagt – at det var en succes. Det er væsentligt for os, at de frivillige organisationer er med, og at vi får dette store vue med, et område, som vi ofte ved højtidelige lejligheder formulerer at vi skal have gjort noget ved, men hvor vi mener at vi mangler konkret viden. Det er baggrunden for, at vi ønsker denne kommission, og jeg vil igen understrege: Jeg mener ikke, den behøver at stå i modsætning til, at man løser noget her og nu.

Justitsministeren (Engell):

Det er både fru Lise Hækkerup og også hr. Kofod-Svendsen, der kalder mig herop, for begge peger på spørgsmålet – det har andre ordførere også gjort – om repatriering, og her skal der ikke herske tvivl om, at det er regeringens klare hensigt, at vi i forbindelse med de overvejelser, vi nu gør os om udlændingeloven og om indvandrerpolitikken, også overvejer en egentlig lovfæstelse af en repatrieringsordning.

Vi har igennem de seneste par år via finansloven gennemført en repatrieringsordning, men vi er enige i, at der er et behov for og et ønske om, at det også udmøntes i egentlig lovsform, og det er vi parate til at drøfte. Men der er vel ikke behov for, om jeg så må sige, de store og langvarige, dybtgående analyser, for

[Justitsministeren]

kommissions- eller udvalgsarbejde. Vi kender problematikken. På dette område er det – som det gælder på en række af de andre felter inden for udlændinge-, flygtninge- og indvandrerpolitikken – nok ikke så meget et spørgsmål om, at vi – regeringen og Folketinget – mangler viden, men mere et spørgsmål om at fremkalde nogle politiske reaktioner, at få truffet politiske beslutninger om at følge den viden, som vi har, op.

Så vil jeg sige til hr. Kofod-Svendsen, som også var inde på, at man bør se lidt mere bredt på hele flygtningeproblematikken, at det synspunkt er jeg meget enig i. Jeg mener, at en af de ting, som igennem de seneste år – ikke bare i vores debat herhjemme, men også i den diskussion, der føres i alle de vesteuropæiske lande – med stigende kraft har gjort sig gældende, er behovet for at se på flygtningeproblemerne i en tættere sammenhæng med bistandspolitik, udviklingspolitik og andre former for politik. Det er en løbende proces, hvor vi også følger godt med, og hvor de drøftelser, der foregår, hvad enten det er i EF- eller i OECD-regi eller i andre samarbejdssammenhænge, følges godt op. Hr. Kofod-Svendsen pegede også på det initiativ, som fra dansk side blev taget i FN for nogle år siden, og som der kan være grund til, tror jeg, på et tidspunkt at overveje at tage frem igen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om autorisation af psykologer.

Af Ingrid Rasmussen (S), Birgitte Husmark (SF), Mimi Jakobsen (CD) og Elisabeth Arnold (RV) m.fl.

(Fremsat 20/12 91).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Sundhedsministeren (Ester Larsen):**

Jeg vil gerne med det samme sige, at dette forslag til folketingsbeslutning finder regeringen ikke at kunne støtte. Regeringen finder ikke, at det er nogen god idé at gennemføre en autorisation af psykologer, og det er der flere grunde til.

For det første sker der det ved en autorisation, at der finder en indskrænkning i det grundlovsfæstede princip sted, princippet om borgernes frie adgang til at udøve erhverv. Hvis man skal indskrænke friheden til at udøve erhverv, bør der foreligge nogle tungtvejende grunde til en sådan indskrænkning. Og tungtvejende grunde bør være, at der er tale om en virksomhed, der er forbundet med nærliggende fare for patienternes liv og helbred. Men det er ikke tilfældet med det arbejde, psykologer udfører.

For det andet må man huske, at langt den overvejende del af de psykologer, som beslutningsforslaget drejer sig om, er offentligt ansatte i stat, amtskommuner eller primærkommuner. Det drejer sig om ca. 1.700 af i alt 2.500 psykologer. Her har ansættelsesmyndigheden altså gode muligheder for at sikre sig, at de psykologer, der ansættes, opfylder nogle bestemte krav.

Det samme gælder også for den gruppe af psykologer, der er ansat i private organisationer og firmaer. Dette tal ligger noget over 200, og dertil kommer så et antal på omkring 500 psykologer, der arbejder selvstændigt i privat praksis. Endelig kan de privatpraktiserende psykologer jo selv – og det er i overensstemmelse med markedsføringsloven – give befolkningen en forbrugervejledning. Det kan f.eks. ske ved at give oplysning om, at vedkommende har kandidateksamen som f.eks. cand.psych., eller at vedkommende er medlem af en af de faglige foreninger, der optager kandidatuddannede psykologer.